

1. Nakup

Iztok je nujno potreboval losjon za obraz, saj mu je zdajšen že skoraj pošel - bilo ga je namreč dovolj le za še eno spiranje. Na električnem skiroju je prešvigal pot skozi množico ljudi do trgovine s kozmetičnimi pripomočki, Lush, kjer je upal, da bo srečal tisto damo, ki ga je že zadnjič postregla, tisto, ki ti za poskušnjo kremice namazili roke (brez rokavic). Ozrl se je po trgovini, vendar je ni bilo na spregled. Namesto nje je k Iztoku pristopila gospodična, kateri je, ko je videl nenavadno rumenkasto-zelenkasto-sivkasto tvorbo, ki se je razprostirala iznad njenega desnega očesa, kot nekakšna plesniva pica vse čez nos, do vrha ustnic, z zatikanjem zmomljal, da išče kremo za obraz. Oblika in barvna shema njenega znamenja ga je iz nekega razloga tako pritegnila, da je bil tik pred tem, da izreče občudovanje, ko je lastnica znamenja naznanila:

“Moja kolegica bo več vedela o kremicah za obraz.”

Ampak kako, je pomislil Iztok, človek s takšnim znamenjem ne ve vsega o vsem, kar se tiče kremic za obraz? Približala se je druga prikupna gospodična, s primernim oprsjem, ki je napeto kakor zrelo sadje sporočalo samcem, da je polno nektarja in poslušala obrazložitev; prejšnji mesec je poskusil to kremico, ki je bila okej, zdaj pa bi rad poskusil še kakšno drugo, vendar ne takšno, ki pretirano izsuši kožo, namreč nazadnje si je moral dokupiti še vlažilno kremo, rad bi samo nekaj, kar kožo očisti in osveži. Gospodična mu je dala za povonjati 9 - 5 cleansing losjon, pa mu ni dišal. Pokazala mu je še oljne ploščice, ki jih zmehčamo med prsti, nato oljnate prste vtremo v kožo, naposled pa očistimo obraz z bombažno krpico. Ni hotel nabavljati bombažnih krpic.

“Z vodo se ne da sprati?” je vprašal in še isti hip ugotovil kako nevedno vprašanje je postavil - voda in olje se vendar ne mešata, razen s tistim posebnim postopkom, emulzijo?

“Ne, naj vam pokažem kakšen učinek ima,” je rekla gospa in z gibom velela, naj ji poda svojo roko.

Takrat jo je prepoznal: *O moj bog, to je tista gospodična, najbrž je nisem prepoznal, ker nima več mozoljev*, se je vzradostil Iztok. Njegovo roko je pridržala v svoji dlani in z drugo pričela v krožnih gibih vanjo vtirati izvlečke neposredno iz oljne ploščice, čutil je, kako v tistem mehkem delu na zgornji strani dlani, kjer so korenine palca, postaja vse mehkejši in vse je kazalo, da kakor za energijo, ki lahko zgolj prehaja med oblikami in se ne more izničiti, enako velja za trdoto, saj je njeno izginjanje v dlani sočasno povzročalo njeno nastajanje v Iztokovem udu.

“Vam je tako všeč?” je vprašala gospodična brez mozoljev.

“Nikar ne nehajte, gospodična, ta mehkoba mi sega do svojega srca.”

“Mojeja,” ga je popravila in še močneje vtrla maščobo, da se je njegova dlan malodane bleščala kot soj srebrne lune na blago pozibavajočem se ribniku, ud pa je podrtaval kakor neubrzdani konj, željan divjanja po prostranih dolinah neposeljene Ugande. Gospodična je opazila nabreklost in porednica, kot je bila, je svojo naoljeno ročico brez upora zdrsnila Iztoku v hlače ter zagrabila za silnost pradavnine. Iztok se je komaj zadrževal, sedaj je bil last *svojega* uda, ki mu je z zborom tisočerih glasov ukazoval, naj bo dober pes in naskoči to psico kar tam

in takoj, naj jo zaplodi in ustvari armado potomcev, naj se prične razplod! *Ne, penis, nočem skrbeti za otroke*, je notranji glas Iztoka, ki je ravnokar povlekel iz srajčnega žepa zelo velik kondom, prigovarjal udu. Ššššš, *kmalu bo vse mimo in boš lahko šel spat* je nadaljeval in začel ud zavijati v neprodušen lateks, ta pa se je začel dušiti in v nekaj sekundah je bil cel žalosten, kakor zadušen dojenček.

“Oh, tvoj ud je usahnil. Morda ta mastna ploščica ni najbolj primerna za vašo kožo.”

“Res je,” je odgovoril Iztok in potipal otrdelo kožo na svoji dlani, “dobro je kazalo, izkazalo pa se je slabo.”

“Vam bom vseeno dala tester vanilijinega losjona. Zgolj nanosite na prste, vtrite v obraz in sperite z vodo.”

“Hvala, gospodična, bom, se vrnem čez par dni,” je rekel Iztok, v tistem pa je prispel poštar in se spotaknil čez njega ter se pognal gospodični naravnost v njeno nadržje, ki se je razpiralo na germanski način. Njegova glava se je za trenutek lepo prilegala prostoru med njenima dojkama.

“Gospod poštar!” je negodovala gospodična, ko se je spravljal po konci, “Kakšno pošto pa imate zame?”

“Imam sporočilo od predsednika, strogo zaupno in zelo pomembno.” Izročil ji je s kitovim balzamom odišavljeno pismo in se slabo nasmehnil, kakor zelo zelo velik slabič, ki pa v resnici ni bil. Bil je dober človek z dobrimi nameni in mnogimi pomembnimi izkušnjami. Prijazen tič.

Povonjala je pismo še od blizu in se na glas vprašala: “Le kaj bi mi lahko predsednik ob takšni uri pisal? Saj vendar še ni čas za njegovo terapijo.” Iztok je iz radovednosti ostal tam in pogledoval h kuverti, ki jo je gospodična ravnokar odpirala, *kako spretne ročice ima to bitje, jejhata!*

Med branjem je večkrat zagostelela - nejasno ali iz nejevolje ali iz voljnosti - naposled pa je vzkliknila: “Oh!” in zabrisala pismo proč od sebe, ter zaprtih oči naslonila roko na svoje čelo: “Nepoboljšljiv slabič je, ta predsednik.” Iztok ga je pobral s tal in prebral:

Draga Kabrioleta,

zadnje čase sem tako zelo zaposlen, ker moram sedemkrat na dan fukati dokler mi ne pride, saj me sicer napade obupna migrena. Začel sem jesti tablete za večjo produkcijo sperme (saj drugače v šesto zgolj izpihnem nekaj zraka), ki pa so jo, bog ve kako, obarvale na roza, tudi okus je spremenjen, nekako ima aromo po tvoji mucī. Mislim tisti brez dlak, hehe. Pišem ti, ker sem ugotovil, da moja nova sperma odlično učinkuje tudi na kožo! Nekje pred dvema tednoma sem izbrizgal lepo količino semen, neki mozoljasti najstniki čez cel obraz in še naslednji dan se je njena koža svetila kot nova, brez mozoljev! Tudi ranice iz preteklosti so se ji zacelile. Če ti povem po pravici, je bila naslednji dan v obraz videti kakšni dve leti mlajša. In Kabrioleta, strah me je priznati, vendar ko sem jo nazadnje videl, je imela obraz dojenčka, njen um in preostali del telesa pa so ostali isti. Mislim... mislim, da se v moji spermi skriva ključ do večnega življenja. Poslušaj me, vem, da je ta misel drzna, ampak moral sem ti povedati, saj si edini človek, ki mu lahko zaupam. Namreč - ljubim te, ti moj angelček in vem, da si edino ti sposobna razvozlati skrivnost moje sperme, torej bi ti rad ponudil delo v slovenski varnostni obveščevali

službi (SOVA-i), saj so izvedeli za mojo skrivnost in bi jo radi razrešili, kakor tudi jaz. Prosim, ne reci ne, le nate lahko računam, moja zajčica zmajčica!

Tristo poljubčkov,

Gospod Predsednik

Iztok se je presunjen oklepal pisma in razmišljal, *le kaj bi se zgodilo, če bi to dekle z obrazom dojenčka še enkrat pospermali. Bi dobila obraz zarodka? Bi se obraz naposled spremenil v celico? V dnk? V nič? Kam izginja vsa starost in izpuščaji? Nekje se mora zbirati. In - ali je predsednik pobrizgal tudi gospodično, je to razlog, da nima več mozoljev?* Od vseh vprašanj se mu zvrtilo in zgrudil se je na trgovinski tepih. Gospodična je poskočila k njemu in z njenim sklonjenim telescem pokazala del svojega buhtečega oprsja:

“Gospod ali ste v redu?”

“Ne, potrebujem pomoč,” je rekel Iztok: “dajte mi piti!”

Gospodična ni imela pri roki ničesar, razen svojih dojk, zato je nemudoma izstavila svoj zdravilni izvir in še isti hip se je Iztok prisesal na njeno bradavičko, kakor se komaj rojen, slep pasji mladič na svojo mater. Njen nektar je bil odličen, kot je tudi bilo za pričakovati glede na obliko dojk in z jezikom pomagajoč si je občutil, kako je gospodični otrdela bradavička. Pogledal jo je v oči in videl, da ga tudi ona gleda, zadržal je pogled dve sekundi, nato pa ga je odvrnil, saj ga je bilo strah, da bi uzrla njegovo sprevrženo dušo ali njegov avtizem, vendar je ravno zaradi tega dejanja prepoznala oboje in takrat ji je Iztok postal strahotno všeč. Blaženje in naposled izginjanje vrtoglavice je spremljalo zamolklo in tiho hlipajoče ječanje gospodične, za katerega je Iztok sprva mislil, da prihaja iz zarjavele samokolnice, ki jo potiska cigan, zunaj na cesti. Prec je bil Iztok čisto pri sebi in naglasil je slona v sobi, ki ga je čutil - kakor se mu je dozdevalo - samo on:

“Gospodična, rad bi vam pomagal pri raziskavi predsednikove sperme! Dal bi življenje za tako plemenit namen, saj že odkar sem izgubil smer, odkar se utapljam v brezmejnih labirintu eksistencialne groze, sanjam (le, kadar si drznem) o tem, da bi naredil nekaj dobrega za ta svet. Rad bi bil dober človek. Rad bi vam pomagal najti izvir večne mladosti.”

“Tako zelo prijazni ste, gospod - kako vam je že ime?”

“Iztok, lahko me kličete Izi. Vsi moji prijatelji me kličejo Izi.”

Gospodična se je prikupno nasmehnila in postavila roke in noge v nekakšno anime figuro: “Prav, pa vas bom klicala Izi,” pomežiknila je, “moje ime je Kabrioleta.”

“K-kaj?” je Iztok skoraj prasn timer smeh. “Violeta?”

“Ne, prav ste slišali,” je bila razumevajoča Kabrioleta. Pogledala je v tla in žalostno zavzdihnila. “Vidite, moj oče je oboževal kabriolette. Imel jih je zagotovo več kot sto dvajset. Nekoč sem prav zares imela drugo, normalno ime, bila sem Tanja. Nato pa je nekega dne moj oče umrl v zelo tragični nesreči, vidite, imel je skrivno razmerje s svojim najljubšim Fordom Fiesta, za kar pa je izvedel Fiat Punto in neke noči, ko je moj oče trdno spal - oh, zmeraj je spal kakor tank! - se je ljubosumen kabriolet prikradel v njegovo spalnico in ga nakoličil v anus ter skozi usta ven, kakor grof Drakula. Zjutraj sem ga našla popolnoma izčrpanega, kri mu je

mezela iz kotičkov ust, vse je smrdelo po zažganem mesu in blatu. Stekla sem k njemu in poljubila njegovo vroče čelo.

“Hčerkica,” mi je rekel, “umiram.”

“Ne, oče! Ne smeš umreti!” sem zakričala, vendar sem videla da mu ni več pomoči.

“Tanja, moja mila Tanja. Lahko postaneš karkoli želiš, vendar obljubi mi eno stvar, moja mila Tanja.”

“Karkoli!” sem hlipala.

“Anita je bila v resnici tvoja mačeha. Tvoji pravi, krvni materi je bilo ime Kabrioleta, daj, pojdi na urad in se preimenuj v Kabrioleta, tvoji pokojni materi v čast, daj naredi to zame, moja mila Tanja.”

To so bile njegove zadnje besede. Svojega očeta sem zelo, zelo spoštovala, zato sem njegovi želji ugodila. Sedaj sem Kabrioleta.”

Iztoka je izpoved ganila, prijel je Kabrioleta pod roko in jo potegnil k sebi, se ji solznih oči nasmehnil ter dejal:

“Razumem, zakaj te gospod predsednik ljubi, dovoli mi, da te ljubim še jaz, moja mila Kabrioleta.”

Raznežena in priprtih oči je Kabrioleta dejala: “Oče.”

Iztok se je skušal otresti nedostojnih misli: “Ne. Ne tako. Za zdaj naj ostane pri Izi.”

Kabrioleta, predramljena iz transa, je povedala z gorečo resnico v očeh: “Ljubim te, Izi, že odkar sem ti prvič mazilila roke. Nihče nima bolj popolnih rok od tebe, Izi, rada bi nadela diamantne prstane na tvoje popolne prste.”

Strastno sta se poljubila, prsti maziljenca so se prepletli s prsti čutne ročice in odkorakala sta skozi vrata, na Ciril-Metodov trg, v svet, ki je bil premlad, da bi razumel.

2. Katastrofa

Podrobneje kot se človek zazre v punčico delovanja veselja, jasneje vidi kako po meri je ukrojeno, kako elegantno je njegovo kolesje, kako neprekinjena je dovršenost, s katero dopolnjuje samo sebe. Iztok in Kabrioleta sta to videla v dlaneh drug drugega in zdaj, ko sta držeč se za roke hodila po ulici, do parlamenta, kjer je živel predsednik s svojo družino, je z njima hkrati potoval spoj popolnosti dveh vesolij. Ljudje so se obračali za njima, pa sploh niso vedeli zakaj. Zmedeni so zmajali z glavo in nadaljevali svojo pot.

Prišla sta do palače, ograjene z ogromnim bodljivim zidom, na katerem so rjaveli za boj izurjeni levi, vsenaokrog je bilo videti slovenske vojake v imenitnih opravih, resnih obrazov, ki so jasno izražali popolno pokorščino predsedniku, zanj živijo in zanj bi in tudi bodo umrli. Kabrioleta je pozvonila in iz zvočnika se je oglasil robotski glas:

“Kdo-tukaj-bit.”

“Maserka dlani, Kabrioleta.”

“Geslo-dati.”

“Mast ni špas.”

“Nepravilno.”

“MASTNI ŠPAS,” se je razhudila Kabrioleta, “vsakič se mi to zgodi, zaboga.”

Iztoka je njena jeza tako vzburla, da jo je potisnil ob zid in pofukal kot prasico, kar iz sprednje strani, nato pa še od zadaj. Zaradi silovitih potiskov v kolke in ošibelih nog zaradi mnogoterih orgazmov, se je po končanem dejanju spet počutila kot dojenček, ki se uči prvih korakov. Nemočna je na pol ležala, na pol sedela na tleh in z rokami hlastala po zraku, oči, prelepljene s semenom, so ji slepo blodile v temni megli.

“Kje si, Izi, pomagaj mi.”

“No, no, pojdiva že,” ji je velel Iztok, ulovil njeno dlan in ji pomagal vstati, vendar se je takoj spet zgrudila, bilo je preveč. Iztok je zavzdihnil in si jo oprtal na ramena ter ponesel skozi vrata obzidja palače gospoda predsednika. Pred durmi palače ju je vljudno pozdravil postrežšček Timotej:

“Kar naprej, popotnika, predsednik vaju že nestrpno pričakuje.”

Vodil ju je skozi prelestno sobano, polno dragih kamnov in redkih, zbirateljskih slik, albumov najimenitnejših jazz izvajalcev in orientalskih tepihov. Pohištvo iz mahagonijevega lesa se je lesketalo pod bleskom lestenca iz Steklarne Rogaška in skozi zelo nove B&W 800 D3 je prihajal nebeški zvok Ansambla bratov Avsenik, odprtih ust je Iztok vase požiral blišč, v katerem je gospod predsednik koval prihodnost Slovenije in takrat je končno razumel, zakaj gre Sloveniji tako dobro. Kabrioleta je bila na to že navajena in ko je opazila Iztokovo odmaknjenost, ga je s tleskom prstov vrnila v sedanost.

“Na misiji sva, nikar ne pozabi.” V tistem trenutku sta slišala glasen pok. In krik. In še en pok.

“Oh ne, to prihaja iz šefovega biroja!” je zavreščal postrežšček ter stekel tjakaj in Kabrioleta je skupaj z Iztokom v naglici stekla za njim. Med tekom jo je Iztok zagrabil za rit, bilo je bajno začutiti prehod iz nebeške prožnosti v napetost, ki je odsevala napetost dejanskih

okoliščin in Iztokov ud je na licu mesta postal nad-ud, brez vesti, volja sama. Kakor ptica selivka ve, kam se mora pred zimo ponesti s krili, tako tudi ud ve, kam spada, kadar se vzpne v višave božanskega, v pedestal kolektivne samčje zavesti in to je zgolj na eno mesto - v zapolnitev praznine, v prajamo, v pizdo. Vendar Iztokov ud je bil drugačen, imel je neko stvar v sebi, ki se je v takšni situaciji potegovala za prevlado z instinktom in bila je nadvse krepka, pravilnoma je zmagala in tudi tokrat ni prišlo do izjeme - ta stvar je prijela za vajeti uda in Iztoka še siloviteje potegnil proti pisarni, da je Iztok izgledal kot pes, ki ga vleče majhen povodec brez lastnika.

Postrežšček je odprl vrata in zakričal, Iztok in Kabrioleta sta ga dohitela in se mu ozrla čez ramo.

“Oh moj bog!” je zakričala Kabrioleta in si pogled prekrila s spretnimi ročicami. Iztok jo je objel in na svojih prsih začutil njeno ženstvenost. Prepoznal je, da je napočil trenutek, da prevzame vlogo zrelega moža, zato je še naprej brez besed in z umirjenim srčnim utripom strmel v dejanje čistega zla, v katastrofo za Slovenijo; na tleh, namreč, je ležal gospod predsednik republike Slovenije, ustreljen v čelo, klavrno mrtev, njegova duša naj počiva v miru. Iztok je vedel, da sedaj ni čas za paniko, potrebno je bilo ohraniti stabilne živce in storiti to, kar se mora. Bliskovito je skoval načrt.

“Sleči mu hlače,” je ukazal postrežščku.

“Z-z-zakaj?” se je treslo ubogo bitje s kapico, ki ni vedelo kaj in kako.

Iztok je zarjul, kolikor je pač mogel iz teh svojih ubogih, kadilskih pljuč: “SLEČI MU HLAČE, POSTREŽŠČEK!” in dvakrat zakašljaj.

Postrežšček je stekel k truplu in se ves tresoč lotil pasu predsednika, Kabrioleta je zaklicala: “Kaj se pa greš?! Ali si nor?!”

“Umiri se, ženska. Natančno vem, kaj počnem, le urno si segrej roke, moja mila Kabrioleta! Ura teče, nič ne reče!”

“KVA SE TUKI DUGAJA MODEU?” Se je slišalo iz hodnika, nekdo je trikrat udaril po vratih.

“Oh ne, to je vojak, spet me bo posilil,” je jocknil postrežšček in se stisnil k truplu predsednika.

“Pohiti Kabrioleta, ne smejo nas dobiti.”

Iztok je zaklical skozi vrata: “Luč je počila, popravljamo jo!”

“DEJ MODEU TO SE JE SLIŠAL TKO K DA B EN NEKOGA USTRELU MODEU.”

“Nene, nič ni, pojdite no proč.”

“DEJ MODEU ODPRI VRATA,” je zatulil vojak in Iztok je zaklenil vrata še preden je vojak pritisnil na kljuko. “ODPRI VRATA, ČE NE BOM STRELU, PRECEDNIK A STE UREDU?”

Iztok je oponašal predsednika: “Hraber vojak, dal ti bom medaljon časti in pridnosti, sedaj pa si prost. Na mestu prosto!”

“Hitro, zagozdimo vrata, Kabrioleta, ti pa drgni!”

Ob njih so hitro znosili nekaj težjih predmetov, se s predsednikom vred skrili za neprebojni kavč, Kabrioleta pa je pričela drgniti dlan ob dlan. “Hitreje drgni, da bo peklo!” jo je vzpodbujal Iztok in damica s spretnimi ročicami ga je brez pomisleka ubogala. Vojak se je začel

zabijati v vrata. Postrežšček je ravno odpel predsednikov pas in s hitro potezo razprl zadrgo, da je kakor igračka iz hlač poskočila nabreklost pokojnega vodje. Vodilni organ.

Neverjetno, je pomislil Iztok, *predsednik je brez spodnjic*. "Kabrioleta, poprimi za njegov ud, ne oklevaj!" Kabrioleta ga je vzela v roke in pogledala Iztoka, pričakujoč nadaljna navodila. "Zdrkaj ga, nujno potrebujemo vso seme, ki ga je še moč iztisniti!" Še preden je dokončal svojo poved, so Kabrioletine ročice že masirale ud, tako zelo so bile vajene ugoditi koži. Kabrioletino neizprosno suvanje, v taktu in neposredni prepoznavnosti silnosti lokomotive na paro, je Iztoku sprva vlivalo več kot upanje; samozavestno je zdaj zdaj pričakoval predsednikov poslednji izliv, finalni iztok semena, vendar je minilo trideset sekund, minila je minuta, dve minuti in v Iztokovem umu je novonastala tvorba zaskrbljenosti pričela raztezati svoje temačne lovke.

"Pomagaj si z usti!" je zaklical in pričel panično nekaj iskati.

Kabrioleta je pristavila usta, postrežšček pa ga je vprašal: "Kaj iščeš?"

Odpiral je vratca omar vsepovprek: "Kje ima predsednik se..." v tistem je našel, kar je iskal. Iz enega izmed elementov je privlekel napravo, katere prvotni namen so mnogi, premnogi, popolnoma izkrivili in jo sedaj uporabljajo širom sveta kot nadomestilo za metlo. Iztok, zgodovinar, je ponovno našel koristen drobec v svojem obširnem znanju človeške preteklosti; sesalu je snel nastavek z ozko špranjo, preveril je, če je vrečka prazna, vrgel postrežščku kabel za vklop in rekel Kabrioleti:

"Dovolj, umakni se." Ob pogledu na čvrstost predsednikovega penisa je vedel, da je zelo blizu izlivu, zato ga je objel z ustjem sesalčeve cevi in prižgal to jebeno mašino. Sesalec je zatulil in predsednik se je narahlo premaknil, kot da bi ga od užitka zagrabil prezgodnji rigor mortis. Vse je kazalo, da bo predsednikovo seme zdajci ekstrahirano, da pa bi bilo tveganje za neuspeh čim manjše, je Iztok vklopil še turbo mode in v tistem so slišali, kako je skozi cev potegnili gosto snov, kakor če bi skozi slamico srknili zadnje ostanke tekočine v kozarcu. Operacija je uspela.

Izmučeni so se sesedli, iztok je zmagoslavno dvignil kozarec in rekel: "Za las nam je uspelo." Za trenutek se je zamislil. "Nenavadno, da predsednikovo seme ni pomladilo njegove notranjosti."

"Res je," je spregovorila Kabrioleta, "morda je vsak lastnik nanjo imun."

"Ali hočeš reči, da sumiš, da je še več takšnih, kot je bil predsednik?"

Kabrioleta si je pomela svoje ročice in pametno pihnila zrak skozi nosnice: "Vsekakor. Če je eden, jih je gotovo še več."

Kako je bistra je pomislil iztok in jo mahoma objel. Kabrioleta je zardela.

"Ohh, Izi..."

Pritiskal je tesno ob njeno telesce in z desnico počasi lezel proti njeni zadnjici. Na ušesu je začutil njen dah, ko je šepnila: "Pofukaj me, kakor eno izmed svojih slovenskih deklet." Vendar sedaj ni bil čas za mesenost, na kocki je namreč ležala prihodnost Slovenije in kdo bi vedel, morda celotnega sveta, zato je Izi dal Kabrioleti nežno vedeti, da je njen zahtevek v čakanju do nadaljnjega in da se bo odzval ob primerni priložnosti. Vojak se je še zmeraj zaletaval v vrata: "GOSPOT PRECEDNIK REŠU VAS BOM!"

"Poiskati moramo deklet, o kateri ti je pisal predsednik, tisto najstnico z obrazom dojenčka."

Kabrioleta je predsedniku iz žepa potegnila telefon in ga odklenila s predsednikovim prstom, vtem pa je slišala

- Poiščejo tisto punco
- Guru, ki pozna prerokbo, ki govori o tem, da bo nekoč prišel prerok, ki ti bo znal pomagati najti otroka v tebi (sperma naredi vse organe otroške, ali pa zaplodiš žensko in narediš otroka v njej)
- Zbirališče starosti

Mjaw mjaw mjaw rad bi se fukal 123 spermo dal jajja

Poglej, kako slep postanem za vse,
Kar postane del mene,
Poglej, Kako ne vidim drugega kot svoje bolečine,
Ali ni to smešno?

Mislim, da se motim,
Vem, da sem bil predvčerajšnjim (ali kak drug dan) v ekstazi.
Zakaj pa potem več ne uživam, ko se po obrazu namažem s cleanserjem
In nato z moisturizerjem? Zakaj sta postala tako nepomembna?
Zakaj bi rad zapravljaj čas in zakaj mi gre ob tem skoraj na bruhanje?
Sedaj bom nadaljeval s preoblačenjem postelje.
(Dojenček sem.)

I'm izi like a sunday morning.
Izi, s teboj je vse tako easy.

ČERN - Čakalnica ekstremno rasističnih nigerjev (eksperimenti) al pa SERN, nekaj pač